

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **P. Ž.**

zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Ježkem
sídlem Dvořákova 937/26, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019, č. j. MSK 152814/2018, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 15. 4. 2019 (prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě) navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k jeho odvolání částečně změnil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín ze dne 25. 9. 2018, č. j. MUCT/32750/2018.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem 3 přestupků, kterých se měl dopustit tím, že:
 - i) „dne 22. 6. 2018 v době kolem 12:40 h v Českém Těšíně na ul. Štefánikova a na náměstí ČSA jako řidič osobního motorového vozidla ... při jízdě s tímto vozidlem úmyslně nezastavil vozidlo na pokyn policisty k zastavení vozidla dáváný rozsvícením nápisu „STOP“ na služebním vozidle Policie České republiky, jedoucím za vozidlem, které řídil“; tímto jednáním měl žalobce porušit povinnost stanovenou v § 4 písm. b) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 79 odst. 1 písm. a) a odst. 2 téhož zákona a dopustit se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 téhož zákona,
 - ii) „dne 22. 6. 2018 v době kolem 12:40 h v Českém Těšíně na náměstí ČSA, jako řidič osobního motorového vozidla po zastavení s vozidlem v blízkosti vchodu do uvedeného domu úmyslně nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz“; uvedeným jednáním měl porušit povinnost stanovenou v § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a spáchat tak přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a
 - iii) „se dne 22. 6. 2018 v době kolem 12:40 h v Českém Těšíně na náměstí ČSA, jako řidič osobního motorového vozidla úmyslně odmítl na výzvu policisty podrobit orientačnímu vyšetření a následně i odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda nebyl při řízení vozidla ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem“; uvedeným jednáním měl žalobce porušit povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a spáchat tak přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (všechny skutkové věty jsou krajským soudem kráceny o údaje o přesném místě spáchání přestupku a označení vozidla).Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu v celkové výši 28 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku a povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení spočívala v částečné změně skutkové věty u prvního skutku (nezastavení na výzvu policisty), kdy údaj o úmyslném zavinění byl nahrazen údajem o nedbalostním zavinění. Ve zbytku žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce v žalobě namítal vady řízení, které měly spočívat v konání ústního jednání bez jeho přítomnosti, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky. Tím došlo podle žalobce ke zkrácení jeho práv, v důsledku čehož se nemohl bránit. Žalobce uvedl, že ve věci bylo nařízeno ústní jednání na 19. 9. 2018, ze kterého se snažil omluvit, protože se v den jednání teprve vracel ze zahraniční dovolené, což správnímu orgánu sdělil. Správní

orgán prvního stupně po něm požadoval doložení zahraniční dovolené, což ovšem nebyl schopen, protože byl na dovolené u známých. Každopádně se žalobce vrátil z dovolené o den dříve z důvodu zánětu zubu a snažil se opětovně omluvit, ani tato jeho omluva však nebyla akceptována. Žalobce v žalobě protestoval proti závěru správního orgánu prvního stupně o účelovosti omluvy a poukázal na to, že správní orgán sám na jednu stranu tvrdí, že nemá dostatek informací o lékařském zákroku, na druhou stranu automaticky předpokládá, že lékařský zákrok jistě nebyl akutní a že šlo o účelovou omluvu. Žalobce dále namítl, že kromě práva vypovídat a být přítomen provádění důkazů, má účastník řízení také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce poukázal na obsah předvolání k ústnímu ujednání, ve kterém bylo uvedeno, že po provedeném dokazování může být dokazování a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno a následně vydáno konečné rozhodnutí ve věci. Takové sdělení však podle žalobce nelze považovat za řádné poučení o tom, že správní orgán považuje dokazování za kompletní a k podkladům pro rozhodnutí se lze vyjádřit. V závěru žaloby namítl, že správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, což plyne i z postupu žalovaného, který provedl částečnou změnu skutkové věty. Pro závěr o zavinění přitom podle žalobce nejsou žádné podklady, což platí i pro nedbalostní zavinění u prvního skutku.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Setrval na závěru, že žalobce se z účasti na ústním jednání řádně neomluvil ani neosvědčil, že lékařský zákrok, na který byl v den konání jednání pozván, byl akutní. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí mohl žalobce uplatnit u jednání, ke kterému se však bez řádné omluvy nedostavil. Poučení uvedené v předvolání je podle žalovaného jednoznačné, srozumitelné a dostatečné. Žalovaný dále korigoval námitku žalobce ohledně nedostatečného dokazování s tím, že ke změně výroku ohledně formy zavinění došlo na základě již provedených důkazů (zejména videozáznamu).
5. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili a krajský soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, které by vyžadovalo nařízení ústního jednání (žádné takové důkazy ani nebyly navrženy).
6. Rozhodující skutečnosti zjišťoval krajský soud z obsahu správního spisu. Podává se z něj, že správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 15. 8. 2018 oznámil žalobci zahájení řízení o shora uvedených přestupcích, předvolal jej k ústnímu jednání na 19. 9. 2018 v 8 hodin a poučil jej, že ústní jednání lze konat i bez jeho přítomnosti, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s takovým postupem nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu. Dále správní orgán prvního stupně v přípise informoval žalobce, že v rámci ústního jednání bude provedeno dokazování, bude mu dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a bude mít možnost vyjádřit se k důkazům a ostatním podkladům pro rozhodnutí. Žalobce byl v oznámení rovněž informován o tom, že po provedeném dokazování může být dokazování a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno a následně vydáno konečné rozhodnutí ve věci. Přípis byl doručován žalobci do jeho vlastních rukou a dne 28. 8. 2018 byl vhozen do jeho poštovní schránky. Podle úředního záznamu ze dne 18. 9. 2018 žalobce toho dne kolem 11 hodin telefonoval oprávněné úřední osobě a omlouval se, že se k ústnímu jednání nemůže

dostavit z pracovních důvodů, protože do dnešního dne je na dovolené a zítra musí jít do práce. Úřední osoba mu podle záznamu sdělila, že byl předvolán s dostatečným časovým předstihem a omluva není písemná. Dále se v úředním záznamu uvádí, že ještě téhož dne v 12:40 doručil žalobce na podatelnu úřadu lékařskou zprávu o tom, že zítřejšího dne jde na lékařský zákrok. Objednávka k lékaři je založena ve spise a podává se z ní, že žalobce byl k zákroku na 19. 9. 2018 v 8 hodin objednan dne 18. 9. 2018. Pod záznamy lékaře je ručně psaný text žalobce o určení zprávy pro příslušnou oprávněnou úřední osobu s časovým údajem 18. 9. 2018, 12.35 hod. a jeho podpisem. Úřední záznam dále obsahuje údaj o tom, že se žalobce již dne 30. nebo 31. 8. 2018 dostavil na úřad a sděloval zastupujícímu úředníkovi, že má v termínu ústního jednání dovolenou. Podle záznamu byl poučen, aby tuto skutečnost doložil písemně. Ve věci proběhlo dne 19. 9. 2018 ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, což správní orgán prvního stupně v protokole odůvodnil tím, že se žalobce k jednání nedostavil, úřad nemá k dispozici písemnou omluvu a jestliže se omluvil z jednání z důvodu lékařského zákroku, pak tuto omluvu nepovažuje za náležitou ani důvodnou. Správní orgán prvního stupně provedl u jednání důkazy, včetně výslechu svědků (policistů projednávajících jednání s žalobcem na místě). Po jednání rozhodl správní orgán prvního stupně dne 25. 9. 2018 shora uvedeným způsobem. V rozhodnutí odůvodnil konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce tak, že jeho omluvu považuje za nedůvodnou, neboť se mu jeví jako účelová, když poukaz byl vystaven den před konáním ústního jednání na stejnou hodinu, na kterou byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, přestože předvolání bylo vloženo do jeho schránky již 28. 8. 2018. Správní orgán prvního stupně dále poukázal na to, že v poukazu není uvedeno, o jaký zákrok by se mělo jednat nebo zda jde např. o akutní zákrok. V této souvislosti vyslovil správní orgán prvního stupně domněnku, že pokud by se mělo jednat o akutní zákrok, lékař by jej provedl tentýž den. Správní orgán se dále na stranách 9 až 11 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zabýval mimo jiné subjektivní stránkou u všech tří přestupků a ke všem uvedl, že byly spáchány v úmyslu přímém, což doplnil následujícími úvahami. U prvního skutku odůvodnil přímý úmysl tím, že služební vozidlo policie jelo po celou dobu těsně za vozidlem žalobce a „*nápis STOP byl dáván za současného rozsvícení světelného zařízení modré barvy (majáku) a za občasného dávání zvukového zařízení, takže obviněný jistě věděl, že ho policisté zastavují, přesto nezastavil ...*“ U druhého skutku odůvodnil správní orgán závěr o úmyslném zavinění žalobce tím, že „*obviněnému bylo jako řidiči motorového vozidla a jako držiteli řidičského oprávnění jistě známo, že je povinen na výzvu policisty předložit řidičský průkaz*“ a u třetího, že „*obviněný byl s povinností podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, jednak srozuměn; bylo mu poskytnuto písemné poučení, které nepodepsal, přičemž úmyslné zavinění přestupku je zřejmé i z jeho písemného vyjádření do úředního záznamu o kontrole řidiče, kde přímo uvedl, že neshledává důvod, proč by měl dávat nějaké testy, když neřídil.*“ Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání.

7. O odvolání rozhodl žalovaný shora uvedeným způsobem. K námitkám proti konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že omluva musí být důvodná a bylo na žalobci, aby doložil důvody, pro které se nemůže jednání zúčastnit s tím, že o této povinnosti byl poučen. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se nejprve omlouval z důvodu dovolené, kterou nijak nedoložil, následně se v rozporu s původním tvrzením o dovolené omlouval z důvodu práce, a poté, co mu bylo sděleno, že tato omluva není důvodná, jelikož byl předvolán

s dostatečným časovým předstihem, doručil na podatelnu úřadu zprávu, ze které v rozporu s jeho předchozím tvrzením vyplývá, že je na 19. 9. 2018 objednan k zákroku u lékaře. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že omluvu nelze považovat za důvodnou, jakož i se způsobem, jakým prvostupňový správní orgán nedůvodnost omluvy zdůvodnil. K odvolací námitce žalobce, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, žalovaný uvedl, že součástí písemnosti ze dne 15. 8. 2018, která byla žalobci doručena fikcí dne 27. 8. 2018, bylo obecné poučení o právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále žalovaný konstatoval, že písemnost obsahovala rovněž poučení určené žalobci, že u jednání, ke kterému je předvolán, bude provedeno dokazování, bude mu dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, bude se moci vyjádřit k důkazům a ostatním podkladům pro rozhodnutí s tím, že po provedeném dokazování může být dokazování a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno a následně bude vydáno konečné rozhodnutí ve věci. Žalovaný k této části odvolacích námitek uzavřel, že žalobce z poučení musel vědět, že pokud se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu k jednání nedostaví, může nastat výše uvedená situace a on se nebude moci ke kompletním podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Žalovaný se na poslední straně napadeného rozhodnutí vypořádal také s odvolací námitkou ohledně (ne)zkoumání subjektivní stránky prvostupňovým správním orgánem s tím, že tato námitka se nezakládá na pravdě, protože se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí otázkou zavinění žalobce podrobně zabýval. S jeho závěry ohledně zavinění u druhého a třetího skutku (nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty a nepodrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou) se žalovaný ztotožnil, oproti tomu v případě prvního skutku (nezastavení na výzvu policisty) dospěl žalovaný k závěru, že jej žalobce spáchal v nevědomé nedbalosti, což zohlednil částečnou změnou skutkové věty. Uvedenou změnu vysvětlil žalovaný již v předchozí části rozhodnutí na straně 6, kde uvedl, že nebylo prokázáno, že žalobce o pokynu k zastavení věděl, ale vědět tak měl a mohl, jelikož jako řidič má sledovat situaci v provozu, včetně situace za vozidlem, které řídí. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 24. 2. 2019.

8. Krajský soud po ověření, že žaloba je včasná, přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu a v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
9. Krajský soud se nejprve zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce brojil proti konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti. Krajský soud předesílá, že v žalobě nebyl zpochybněn závěr žalovaného o doručení předvolání k ústnímu jednání žalobci, o neúčasti žalobce na ústním jednání, ani obsah úředního záznamu ze dne 18. 9. 2018. Krajský soud proto vychází ze skutkového stavu popsaného žalovaným, podle kterého bylo předvolání k ústnímu jednání na 19. 9. 2018 doručeno žalobci dne 27. 8. 2018, že žalobce nejprve v závěru srpna 2018 sděloval zastupujícímu úředníkovi, že se k jednání nemůže dostavit z důvodu dovolené, přičemž byl poučen o povinnosti doložit omluvu písemně, dále se omlouval telefonicky den před termínem jednáním kolem 11 hod. z důvodu, že se ten den vrací z dovolené a v následující den (tj. v den konání jednání) musí do práce a ještě téhož dne ve 12:40 předložil na podatelnu úřadu bez bližšího vysvětlení objednávku k lékaři na 19. 9. 2018 v 8 hodin. Ústní jednání se pak konalo bez přítomnosti žalobce.

10. Podle § 80 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) je povinností správního orgánu předvolat k ústnímu jednání účastníky řízení. Bez přítomnosti obviněného (t. j. v přezkoumávané věci žalobce) lze konat ústní jednání jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
11. Konání ústního jednání bez přítomnosti řádně předvolaného žalobce, který se k jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, umožňoval již § 74 odst. 1 předchozího přestupkového zákona z roku 1990 (zákon číslo 200/1990 Sb. účinný do 30. 6. 2017). K uvedenému zákonnému ustanovení existuje bohatá soudní judikatura Nejvyššího správního soudu (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), ze které lze s ohledem na téměř shodný obsah obou právních úprav vyjít také v tomto případě. V rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99, Nejvyšší správní soud formuloval podmínky, které musí omluva splňovat, aby mohla být považována za náležitou. K těmto podmínkám patří její bezodkladnost, kdy omluva musí být podána ihned, jakmile to okolnosti dovolí, uvedení důvodu, který obviněnému účast na jednání znemožňuje a taky jeho doložení. Není-li omluva náležitá, není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu doplnění o chybějící náležitosti a je oprávněn věc bez dalšího projednat v nepřítomnosti obviněného (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 – 26). K uvedenému krajský soud dodává, že ani v případě, kdy jsou veškeré formální náležitosti omluvy splněny, ji nemusí správní orgán akceptovat, pokud dospěje k závěru, že důvody v ní uvedené nejsou důležité nebo že se jedná o omluvu účelovou. Takový závěr musí být opřen o konkrétně okolnosti a řádně odůvodněn. Po promítnutí shora uvedených závěrů do skutkových poměrů přezkoumávané věci, krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žádnou z omluv žalobce nelze považovat za náležitou, resp. důvodnou. Jak se podává z judikatury citované žalovaným, tak omluvu, která není jakkoliv podložena, nelze označit za náležitou. Požadavek úředníků na předložení písemné omluvy a doložení důvodů tak byl zcela oprávněný a v souladu s citovanou rozhodovací praxí správních soudů. Teprve třetí důvod, pro který se žalobce z účasti na jednání omlouval, byl doložen poukazem (objednávkou) lékaře k vyšetření, ale žalovaný při jeho posuzování zcela správně vycházel ze všech souvislostí, za kterých se žalobce snažil z jednání omluvit. Žalovaný správně vystihl, že žalobce se již po doručení předvolání k ústnímu jednání omlouval nejprve z důvodu dovolené, následně se ještě den před jednáním v 11 hodin omlouval, že v den jednání musí po návratu z dovolené do práce, ale již ve 12.40 hod. téhož dne doložil na podatelnu úřadu objednávku k lékaři na stejný čas, na který byl předvolán k ústnímu jednání. Pokud za těchto okolností žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru o nedůvodnosti omluvy, resp. o její účelovosti, nemá krajský soud, co by jim v tomto směru vytkl. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že důvody stanovené v § 80 odst. 4 zákona o přestupcích pro konání ústního jednání bez účasti žalobce byly splněny.
12. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalobci nebylo před rozhodnutím ve věci umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani v tomto případě nebyly sporné skutkové okolnosti, a to konkrétně, že žalobce byl v rámci předvolání k ústnímu jednání informován o tom, že u jednání bude provedeno dokazování,

bude mu dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, bude mít možnost vyjádřit se k důkazům a ostatním podkladům pro rozhodnutí a že po provedení dokazování může být dokazování a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno a následně vydáno konečné rozhodnutí ve věci. Dále nebylo sporné, že žalobce se jednání nezúčastnil, jeho omluva nebyla správními orgány akceptována a u ústního jednání byly provedeny důkazy, včetně výslechu policistů. Po skončení ústního jednání již nebyl spis doplňován a žalobce již nebyl nově vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

13. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
14. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je účelem § 36 odst. 3 správního řádu dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy již správní spis není doplňován o další důkazní prostředky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Pro účely přestupkového řízení pak judikatura správních soudů dovodila, že vzhledem k tomu, že v přestupkovém řízení je obvykle rozhodnuto již při ústním jednání, pak je ústní jednání často také poslední moment, kdy se obviněný může s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Pokud se k jednání bez náležité omluvy nedostaví a ústní jednání proběhne v jeho nepřítomnosti, pak se může snadno stát, že nebude mít možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ještě před jeho vydáním. To ale platí pouze za podmínky, že byl o svých právech řádně poučen (srov. rozsudky ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 As 24/2013 – 28 nebo ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 As 176/2017 – 25).
15. V přezkoumávané věci se žalobci dostalo poučení již v rámci oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání. Žalobce zde byl poučen o tom, za jakých podmínek může být nařízené ústní jednání konáno v jeho nepřítomnosti, že u ústního jednání bude provedeno dokazování, že bude mít možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Je pochopitelné, že správní orgán prvního stupně nemohl s jistotou konstatovat, že po skončení jednání bude s určitostí rozhodnuto ve věci, ale i o této možnosti byl žalobce v přípisě správního orgánu informován. Podle přesvědčení krajského soudu měl žalobce k dispozici dostatek informací, aby mohl předpokládat, že k veškerým rozhodujícím úkonům dojde při ústním jednání, na které byl předvolán a že po něm již může bez dalšího následovat konečné rozhodnutí. Tak se stalo také v projednávané věci, kdy správní orgán prvního stupně provedl dokazování u ústního jednání dne 19. 9. 2018 a po jeho skončení již žádné podklady nedoplňoval. Za tohoto stavu se pak žalobce, který byl k jednání řádně předvolán, ale jednání se nezúčastnil, přičemž jeho omluva nebyla shledána důvodnou, nemůže dovolávat toho, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
16. Žalobce v závěru žaloby namítl, že napadené rozhodnutí vychází ze skutkových závěrů, které nejsou postaveny na dostatečném podkladu a že tedy správní orgán neprovedl dokazování v potřebném rozsahu. Poukázal přitom na to, že ve skutkových větách byla jednání žalobce formulována jako úmyslná, byť subjektivní stránka nebyla zkoumána, což zdůraznil ve vztahu k prvnímu skutku (neuposlechnutí výzvy policisty k zastavení), u kterého žalovaný místo toho, aby prvoinstanční rozhodnutí zrušil, tak provedl pouze

změnu skutkové věty na nedbalostní zavinění s tím, že ani k tomuto závěru nejsou dostatečné podklady. Také tyto poslední námitky považuje krajský soud za nedůvodné, přičemž podotýká, že je přezkoumal pouze v tom rozsahu, v jakém je žalobce v žalobě uplatnil. Podle ustálené judikatury správních soudů totiž platí, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Namítal-li tedy žalobce, že se správní orgány nedostatečně zabývaly zaviněním žalobce, pak krajský soud uvádí, že správní orgán prvního stupně se zavinění ve vztahu ke všem třem přestupkům věnoval na stranách 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí a jeho úvahy se sice mohou jevit jako stručné, nikoliv však nepřezkoumatelné. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí zabýval zaviněním na stranách 6 a 10. Jednak se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně o úmyslném zavinění u druhého a třetího skutku a dále provedl korekci u prvního skutku, kdy v části skutkové věty výroku změnil údaj o úmyslném zavinění na nedbalostní, což odůvodnil tím, že lze předpokládat, že žalobce „o pokynu policisty nevěděl, ač to vědět měl a mohl, jelikož jako řidič má sledovat situaci v provozu, tedy i situaci za vozidlem, které řídí.“ Taktéž posledně uvedený závěr o nedbalostním zavinění považuje krajský soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněný. Rozhodující však je, že se žalobce v žalobě omezil na konstatování, že subjektivní stránka žalobce nebyla zkoumána a že k závěru o zavinění nejsou podklady. Neuvedl však žádné konkrétní argumenty, kterými by reagoval na shora uvedené způsoby, jakými správní orgány své závěry o jeho zavinění odůvodnily. Proto krajskému soudu nezbyvá než k námitkám žalobce uvedeným pod bodem III. žaloby konstatovat, že se oba správní orgány zabývaly otázkou zavinění žalobce a jejich výsledný závěr nebyl účinně zpochybněn. Bližší přezkum závěrů správních orgánů ve vztahu k zavinění žalobce již obsah žalobních bodů krajskému soudu neumožnil.

17. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že žalobní body neshledal důvodnými, a protože v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání nezjistil ani žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 20. září 2019

JUDr. Martin Láníček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje